

Vở hài kịch: Có hiểu thì mới có thương!

Biên soạn: *Quảng Hương Phương Giang*

Diễn viên: *Nguyễn Giác, Quảng Hương,
Quảng Tịnh, Nguyễn Nhật Thơ, Tâm Hương*

*(Biểu diễn tại “Đêm Văn Nghệ Thiền Trà Đạo Tình: Hiểu và Thương”,
30/12/2019, Khóa Tu Học Phật Pháp Úc Châu kỳ 19, thủ đô Canberra, Úc
Châu)*

Bối cảnh xảy ra tại Huyện đường

Cảnh 1:

QT: (Cầm tờ giấy vừa đọc vừa cảm rằm) Ôi dào, mấy Thị mẹt này tu hành kiểu gì, đã làm con Phật rồi còn đi kêu oan không biết? Oan bằng Thị Kính không hay oan kiểu Thị Mầu đấy? Vào Chùa sinh hoạt chung thì nên thương yêu nhau chứ! (hát) “Nếu có thương tôi thì thương tôi lúc này, đừng để ngày mai khi tôi qua đời, đừng...”

NNT: (Bên trong đi ra nói) Ngày mai mi mà qua đời, ta bảo đảm cả khoá tu học Phật Pháp Úc Châu ni sẽ đi hộ niệm cho mi liền, yên tâm đi con. Nì, việc ta sai nhà người đi cung thỉnh Ni Sư đã làm xong chưa?

QT: Bẩm ông, dạ xong hết rồi. Mà ông này (cười cười) hôm đấy con lên Chùa, con thấy có mấy Sư Cô đẹp dữ tợn thiệt!

NNT: Nì, quý Sư đi tu rồi thì chỉ có đẹp hiền chứ không có đẹp dữ mô hí!

QT: Hi hi hi... Ôi sao đẹp quá giới quá đất mà đi tu uống nhỉ?

NNT: (Lấy cái quạt gõ lên đầu QT) Uống cái con khỉ khô, được đi tu phước báu vô lượng đó mi. Nhưng răng mi không hỏi Sư Bà trú trì đi?

QT: (Gãi gãi đầu) Vào Chùa mà ai đi hỏi cái câu vô duyên tệ vậy Ông? Nhưng hôm nay Ông xử vụ án gì mà phải thỉnh Ni Sư tới chứng minh vậy?

NNT: (Vỗ ngực) Ở cái Thủ đô vắng như Chùa Bà Đanh nì, ta đây chưa hề biết bó tay trước một vụ xử mô hết nhưng ngặt nỗi hôm nay có 2 Phật tử tới kêu oan (gãi gãi đầu) mà từ thuở Cha sanh Mẹ đẻ tới chừ ta có biết tu hành chi mô mà phân xử?

QT: Ừ nhỉ, Ông có “tu” đâu, chỉ toàn “hành” người khác không thì biết cái gì mà xử chứ he he he...

NNT: (Trùng QT) Mi nói tầm bậy tầm bạ mà răng trúng tùm lum tà la rứa mi?

Thôi ra ngoài coi để đón Ni Sư vào.

QT: Dạ vâng

Cảnh 2:

QT: Dạ xin cung thỉnh Ni Sư Thích Nữ Đạo... Mạo.

NNT: (Vừa bước ra đón vừa cười hỏi) Con xin mạn phép hỏi Sư: “Bộ hồi nhỏ Sư quậy dữ lắm nên Sư Phụ mới đặt cho Pháp Hiệu Đạo Mạo ni phải không Sư?”

NG: Mô Phật! Sư có quậy gì đâu, hồi mới vô làm Diệu chỉ có cái tật lanh chanh, không ai sai cũng làm và ngồi tám bất chấp ngày hay đêm thôi à.

NNT: Dạ đúng là không ai hiểu mình bằng Sư phụ của mình Sư hí? Hi hi hi...

NG: Vậy mới làm Thầy mình chứ!

NNT: Xin mời Sư an tọa. (Quay qua QT) Người cho mời vị đầu tiên vô đi.

QT: Xin mời Phật tử Diệu... Ngô (lâm bầm) Ôi giờ đã “Ngộ” rồi mà còn kêu oan. Thị mẹ này chắc chắn “ngò ngộ” hay “ngộ nghĩnh” rồi hi hi hi...

TH: (Vừa đi vào vừa hát) “Mỗi khi đến Chùa là con thấy buồn, cứ nghe người ta nói xấu mình thôi. Trời ơi oan quá, oan quá đi thôi...” (Cúi đầu chào Ni Sư và Quan)

NNT: Ni, ta đây tuy không đi Chùa nhưng nghe thiên hạ đồn Chùa mô cũng có người bị oan hết. Các Chùa thường xuyên cúng cô hồn mà không giải hết oan rặng?

QT: Dạ cúng cho cô hồn chết mà toàn cô hồn sống ăn giùm thôi thì làm sao hết oan được chứ?

NG: (Cười) Mô Phật! (Quay qua TH) Chị có nỗi oan chi? Sư mời Chị trình bày sự việc.

TH: Bạch Sư! Bẩm Quan, con đây là một Phật tử thuần thành kinh khủng khiếp lắm, từ đời Ông Cố Nội con cho đến bây giờ. Con dám cá độ với Quan không một ai mà thuần thành hơn con đâu!

NNT: Ô! Té ra dòng họ nhà Chị ở sát bên kho đạn à? Nổ rứa hèn chi ta nghe các Chùa cứ phải lợp mái, lợp ngói hoài chứ mô.

TH: Làm gì có, nhà con nằm ngay kho đạn bát luôn hi hi hi... Nhưng Quan biết không? Ông Trời sinh ra con được cái có rất nhiều tài và rất nhiều money money money.

NNT: Già cái đầu mà còn nói trật, cha mẹ người sinh ra người, chứ ông Trời

mô mà sinh ra người?

TH: Hi hi hi...Mà Cụ Nguyễn Du thì cứ cho rằng “Chữ tài liền với chữ tai một vần” cho nên bao nhiêu oan ức, thị phi cứ nhào hết vô người con không hề thương tiếc.

NG: Câu nói của Cụ Nguyễn Du để dành cho người chưa hiểu Phật Pháp thôi, chứ Chị là Phật tử thuần thành, tu tập nhiều thì Sư nghĩ chị phải biết quán chiếu và suy xét tường tận mà.

QT: (Lẩm bẩm) Chứ không phải ông bà mình bảo hễ ai có tài thì người ấy ắt có tật đậy cơ à?

NG: (Cười) Cũng tùy nghiệp lực của mỗi người thôi. Sư đây thấy nhiều người rất có tài, làm cái gì cũng được hết nhưng có một thứ làm hoài không được.

NNT: Dạ làm cái chi thưa Sư?

NG: Làm tỉnh.

QT: (Cười) Cái này chỉ có về chùa Diêm Vương mới làm được thôi ạ. Rồi sao nữa chị?

TH: Dạ vô Chùa rồi con thấy quý Thầy Cô mình để xây được một ngôi Chùa thiệt là cực khổ, nhọc nhằn lắm! Có Cô phải đi làm nail, có Thầy phải đi làm farm đó ạ.

NG: Vì xây Chùa mà quý Cô ra tiệm Nail, quý Thầy ra ngoài farm rồi ai ở trong Chùa lo việc Chùa đây?

TH: À hén. Rồi con còn thấy quý Sư, quý Phật tử phải thức khuya, dậy sớm làm từng món ăn bán trong Chùa hay phải đi giao tận nơi để tích góp từng đồng bạc đó.

NNT: Thầy Cô cực khổ dữ hí? Rửa răng mà thằng Hầu ni cứ hát “Ai bảo đi tu là khổ, đi tu sướng lắm chứ”???

TH: Không sướng đâu, khổ ghê hồn lắm! Quý Thầy Cô mình nhiều khi bên ngoài cười nụ chứ bên trong khóc thầm đó, thấy thương vô cùng!

NG: Khóc thầm sao chị biết? Nhưng đúng vậy, có Vị vì quá lo lắng mà đổ bệnh luôn. Chưa kể là trong quá trình xây cất còn lòi ra cả trăm nỗi khổ, kể mãi cũng không hết được!

TH: Con đây thấy tội nghiệp quá cho nên phát tâm cúng dường hơi nhiều. Ui cha má ơi! Rửa là bị thiên hạ họ dập cho tơi tả luôn.

NG: Mô Phật! “Cúng Dường không nên vì tội nghiệp mà cúng. Cúng Dường là phải Kính Trọng”.

NNT: Nhưng họ đập kiểu chi mà áo quần nhà người nó loạn sắc như con Công rúa? Kể ta nghe coi?

TH: Họ mắng con rằng “Cái mặt phúc hậu mà buôn lậu số 1”, rồi bêu riếu “Chắc nó buôn chợ đen, chợ trắng chi cho nên mới cúng nhiều dữ vậy”.

NNT: Người đời có cái miệng, họ có quyền nói. Mình không bịt miệng hay cấm người ta nói được mô.

QT: Nhưng mình có quyền bịt tai và không thèm nghe mà. (Lắc đầu ngán ngẩm) Cũng may mỗi người chỉ có 1 cái miệng thôi đấy!

TH: Chưa hết đâu, họ còn mỉa mai “Vô Chùa, Đại gia chỗ ngòi khác với Tiểu gia và được quan tâm sâu sắc hơn nhiều”.

NG: Chị thưa với họ “Ngũ giả tùy hỷ công đức”, họ chỉ cần hoan hỷ khi thấy người khác cúng dường là chỉ ngòi chơi xơi nước thôi mà vẫn được hưởng phước như thường.

QT:Ồ, sướng thế cơ à? Vậy là mình không cần bỏ vốn mà vẫn có lời đấy?

NNT:Ừ, rúa ngu rằng mà mình không vui về mi hí?

TH: Vậy mà cũng có người khoái ngu mới chết chứ! Họ còn chê con dốt: “Ăn xài thì rất đần đo, đem cho thì quá thoải mái”.

NG: Sư nghĩ có lẽ các Vị ấy chưa thật sự đem tâm của mình để thấu hiểu tấm lòng của chị nên họ hiểu lầm và thiếu cảm thông thôi.

QT: (Đăm chiêu) Không lẽ Phật tử vào Chùa rồi mà thiếu lòng từ bi đến như vậy sao?

TH: Họ dư lòng từ bi với ai tui không biết, chứ với tui thì (hát cải lương) “Phật ơi! Khổ thân con trên bước đường công quả, con phải làm sao để cho những người chung quanh con được hoan hỷ bây giờ?”

NG: (Mỉm cười) Sư hỏi thật, có khi nào chị hoàn toàn bình tâm lại, soi rọi và phân tích từng hành động, cử chỉ, lời nói của mình với những người chung quanh không?

TH: Dạ tất cả việc con làm đều với tâm niệm hộ trì Tam Bảo thì sai chỗ mô mà Sư biểu con soi mói (ý quên) soi rọi bản thân con chứ?

NG: Hầu hết quý Phật tử vào Chùa công quả ai cũng đều với tâm niệm như vậy cả nhưng mình làm người mà, không thể nào không có sai sót đâu chị.

TH: (Vỗ vô bụng) Dạ Chánh Kiến, Chánh Tư Duy của con đầy một bụng đây nè, nhưng từ “sai” không hề có trong từ điển của con mô nghe Sư!

NG: Mô Phật! Sư đây tu tới giờ này vẫn còn trệt như thường chị ạ, nhưng quan trọng mình biết tu là phải biết sửa cho đúng và tốt hơn thôi.

NNT: Ta tưởng ngoài đời rắc rối thôi chứ ai ngờ trong Chùa mà rối rắm ghê hỉ? Bởi rứa ta đây đâu có dám đi Chùa, đi nhập cho đỡ rắc rối cuộc đời khà khà khà ...

QT: Thà rắc rối “mặn” mà dễ xử, chứ rắc rối “chay” kiểu này, Sư phụ mình cũng bó tay hưởng chi mình!

NG: (Mĩm cười) Sư nghĩ nếu mình thật lòng mong muốn được an vui, hòa hợp thì phải chịu khó soi rọi bản thân mình trước đã.

NNT: Đúng rồi, bói ra ma quét nhà ra rác mà. Soi tới soi lui sẽ lòi tật xấu ra thôi. Ta đây chưa có soi mà đã thấy hùm bà lằng đây nì!

QT: Quý Thầy Cô dạy phải để tâm thật thanh tịnh mới thấy rõ con người thật của mình. Chứ Tâm lăng xăng như khi mắc phong thì thấy toàn là giả thôi Sư nhĩ?

NG: (Cười) Mô Phật! đúng vậy. Sư chân thành khuyên quý vị khi vào Chùa, quý Thầy Cô dạy điều gì mình chịu khó lắng nghe và làm theo.

TH: Dạ con biết rồi.

NG: Việc mình mình làm, đừng có ý kiến ý cò hay dòm ngó chi ai hết. Ai làm chi mình cũng đều hoan hỷ vào phụ một tay.

TH: Dạ con phóng khoáng lắm, chơi luôn hai tay.

NG: Phải ghi nhớ khi vào Chùa luôn với tâm niệm lo làm “Phật sự” chứ đừng làm “Ma sự” nhé! (Cười)

TH: (Lầm bầm) Phải rồi cứ Ma Ma Phật Phật vậy hèn chi mình tu mà chỉ mặc áo giấy chứ không mặc được áo Cà Sa hi hi hi..

QT: Hừ, kêu bớt xí xọn một chút chưa làm được mà đòi mặc áo Cà Sa.

TH: (Quay qua Sư) Con xin hứa sẽ ráng tu sửa cho thiệt là ngon lành Sư he?

NG: Chúc nguyện Chị mọi điều tốt lành!

TH: Dạ con xin cảm ơn Sư!

NNT: (Quay qua QT) Cho mời vị kế tiếp. Ta nghe nói chị ta bị mù, nhà người ra đưa chị ta vô giùm đi.

QT: Dạ vâng. (Vừa đi ra vừa nói) Xin mời Sư Bà Diệu Không, ý quên Phật tử Diệu Không. (Lầm bầm) Ôn Sư phụ nào mà đặt Pháp danh phạm húy vậy nhĩ?

QH: (Chống gậy đi cùng QT và trò chuyện) Nói ra ồ ồ lắm Chú nờ... bị vì tui thèm và mơ ước đời sau được đi tu như Sư Bà nên tui năn nỉ Ôn Sư phụ

cho tui Pháp danh ni đặng cho có huông (cười). Tui cũng là dân xứ Huế mộng mơ giống Sư Bà rứa!

QT: Ôi giới, Huế mộng Huế mơ, Huế ngó lơ mắt đôi dép chứ gì?

QH: Ai mượn Chú lơ láo chi cho mắt, Chú cứ ngó cho ngay thẳng thì ông Nội mấy đứa hấn cũng không dám lấy dép của Chú mô nờ.

NNT: Đúng là dân đất thần kinh nói chuyện nghe thất kinh hồn vía luôn hí?

(QT nhắc QH có Ni Sư và Quan)

QH: (Cúi chào cười nói) Dạ Bạch Sư, dạ thưa Quan, con nói cho vui thôi chứ xứ Huế con nhỏ xí bằng cái lỗ mũi rứa cho nên ai làm cái chi thiên hạ cũng biết hết chứ mô.

QT: Nhất là lúc này ai cũng có “xeo” (cellphone) có “phay” (facebook) nên tin đồn lan tràn nhanh chóng lắm đấy.

QH: Dạ đúng rứa, ui chao nhà bên ni có người ợ vì ăn bánh bột lọc không tiêu hay nhà bên tê có người ăn chè hột sen mát quá bị Tào Tháo rượt, rứa mà nhà bên nó cũng biết hết tề.

NNT: Ở cái xứ rứa, hèn chi mà người Huế ai cũng muốn đi tu! Ni nhưng vì răng mà mắt của chị bị mù rứa?

QH: Dạ theo luật Nhân quả nhà Phật, con đoán chắc đời trước con vô Chùa nhưng thấy ai làm chi không vừa ý là con ngứa con mắt, ai mà làm giỏi hơn con là con gai con mắt, con tròng, con háy cho nên đời ni sanh ra con bị như ri đây!

NG: Mô Phật! Chị luận bàn Nhân Quả sao mà giống làm toán $1 + 1 = 2$ khỏe quá vậy? Nói như chị chắc quý Sư đời trước cứ đi cạo tóc người ta hay sao mà đời này không có tóc?

QH: (Cười) Dạ mô dám, quý Thầy Cô mình tự nguyện xuống tóc, hoại sắc để đi tu mà Sư.

NG: Sư nói đùa cho vui thôi. Hôm nay chị đến đây có chuyện gì oan ức sao?

QH: Dạ oan thì không mà ức thì có. Không giấu chi Sư, con phận mù lòa, biết mình phước mỏng nên con muốn tìm đến cửa Phật để tu tập và tìm sự an lạc ... nhưng mỗi lần đi Chùa về, con cứ thấy tâm con hấn không an...

QT: Bộ tâm chị bị giật kinh phong hay sao mà không an chứ? Xin chị kể tiếp.

QH: Dạ mắt con không nhìn thấy chi hết nhưng mà tai con thì cứ nghe người ni nói trên đầu người tê. Rồi người tê đi móc họng người nó. Rồi người ni, người nó, người tê rủa nhau xầm xì nói xấu người ...

NNT: Kết thúc đi chị, ngồi kể kiểu nó tới lúc bế mạc khóa tu học cũng chưa

xong mô hí? Nói tiếp đi chị.

QH: Con nghĩ ui chao đi Chùa chi mà bị thảm dữ ri hè? Nằm ở nhà luyện phim tập Hàn Quốc không sướng ờ? (Cười cười) Mà con nói cái ni, Sư với Quan đừng cho ai biết hí, Con đây bị mắc một chứng bệnh ngặt nghèo...

NNT: Bệnh ung thư à?

QH: Dạ không, mắc chứng bệnh nói nhiều nhưng được cái không hề nhiều chuyện nên con không dám kể với ai hết sợ họ mất tín tâm, bỏ tu, bỏ Chùa tội.

NNT: Ừ, đó là một việc làm rất đúng đắn vì những điều tiêu cực nó mình không biết đúng hay sai, có chính xác hay không mà đi gieo vào đầu người khác tội cho họ.

TH: Dạ ai tội mô chưa biết mà cái người “nhiều chuyện” ngồi lê đôi mách mang tội trước rồi phải không Sư?

NG: Đúng vậy, con người mình khi kể lại điều gì thường bỏ cái cảm xúc cá nhân của mình vào trong lời nói. Mình thích sẽ nói cách khác và mình không thích sẽ kể méo mó kiểu khác chứ không đúng sự thật 100%.

QH: Dạ bởi vì cái tôi ai cũng cao hết đó, ai cũng cho mình là đúng, là hay cho nên đưng tới cái tôi là bất chấp, thậm chí dựng chuyện hay dối trá họ cũng làm được như thường.

NNT: Thì các Ông nghiên cứu cho biết chữ “Tôi” là từ được sử dụng nhiều nhất trong cuộc đời của một con người cho nên nó to là phải rồi. Mà chữ “Tôi” với “Tội” thiệt là gần nhau hí?

QT: Dạ đúng đấy, đôi khi trắng thành đen, đen thành trắng. Con nói thật, có nhiều chuyện xảy ra, nếu con mà tu không kịp (giọng nam) là con dốt đẹp rồi!

NNT: (Lấy cái quạt gõ QT) Ta biết nhà người tu kịp rồi cho nên mới theo hầu cho ta tới giờ ni đây. (Quay qua QH) Rồi rảnh nữa chị?

QH: Dạ nhưng ngặt nỗi họ tu càng lâu năm, càng cao chừng mô cái tôi hấn không teo bớt mà hấn lại phình to tổ bố rứa mới khổ chưa tề!

NG: Sư phải công tâm nhìn nhận, ngay cả quý Sư đây cũng vậy chứ không riêng gì quý Phật tử. Người nhiều kẻ ít đều coi nặng cái tôi...

TH: Dạ giá như ai ai cũng biết coi nhẹ hết thì ...

QT và TH: (hát) “Còn gì nữa đâu mà khóc với sầu, còn gì nữa đâu mà oan với ức...”

TH: Thôi hết rồi, thôi hết rồi, thôi hết rồi...”

NG: Vâng, Sư luôn tin tưởng và trông mong Thầy trò mình vì muốn chúng

sanh sống trong an vui, hạnh phúc thì ráng dẹp bỏ từ từ cái tôi, cái bản ngã của mình.

QH: Dạ đúng rứa, chứ nhiều lúc con buồn lắm vì bên ni là Sư phụ mình, bên tê là Tỷ Muội mình. Bên ni là Sư mình thương, bên tê là Thầy mình quý, bên mô cũng có cái lý và cái đúng của bên nớ... Con ước chi ai ai cũng khoan dung và độ lượng thì vui biết mấy Sư hí?

NG: (Gật gù) Sư hiểu tâm trạng của chị, Sư khuyên chị cần phải thực tập làm sao cho “Tâm bất động giữa dòng đời biến động” mới được.

TH: (Lắm bầm) Chứ ai như mình khi mô “Tâm cũng bán loạn giữa dòng đời rối loạn” cho nên cứ sinh chuyện triền miên...

NNT: (Chỉ qua QT) Tu tâm động kiểu nớ hèn chi cái thằng ni ngồi thiền mà ruồi đợc ruồi cái chi bay qua hấn cũng biết hết chứ mô.

QT: Dạ nhưng vẫn còn đỡ hơn tâm không động mà tim động, lúc đấy mới khổ Ông ạ.

NG: (Cười) Quý vị được duyên lành tới Chùa sinh hoạt, công quả, mình nên dùng tâm từ bi để thấu hiểu bạn đạo chung quanh mình. Lúc đó mới có sự cảm thông và thương họ được.

QT: (Hát) “Trăm người vạn ý ai nào giống nhau...” không ai giống tính ai, không ai giống ý ai thì làm sao đòi người ta làm cho giống mình được chứ!

NNT: Ủ, mà Quan thấy quý Phật tử chịu khó vô Chùa làm công quả là Quan nể phục lắm, còn hơn Quan đây chưa một ngày bước vô Chùa.

NG: Đúng vậy, quý Phật tử có tâm lo cho Tam Bảo là đáng trân quý vô cùng, mấy cái vật vãnh mình bỏ qua hết đi! (Quay qua QH) Chị Diệu Không này, đôi mắt chị đã tàn tật rồi, đừng đại dột làm cho đôi tai mình bị thương tật nữa nhé.

QH: Dạ mù lòa thì con đành cam chịu, con chỉ thiết tha mong những ai có đôi mắt sáng xin đừng nghe theo những lời đồn thổi, chia cắt mà hãy dùng đôi mắt của mình để nhìn, nhận xét và thấu hiểu thôi.

NG: Sư nghĩ có những việc mình không chỉ nhìn bằng mắt mà còn phải dùng trái tim mới cảm thấu hết sự tình chị ạ. À, năm ngoái chị có đi tham dự khóa tu học không?

QH: Dạ năm mô tui con cũng ráng sắp xếp đi hết, không thôi không ăn yên ở yên với Ôn Trú trì Chùa con mô.

NG: (Làm bầm) Hèn gì năm nào Tu Viện Quảng Đức cũng đứng đầu số học viên đi tu học. (Quay qua QH) Ô vậy chắc chị nhớ làm cách nào để tâm mình được an vui phải không?

TH: (Nhảy vô trả lời) Dạ con nhớ cách thực tập kéo tâm trở về một cách an lạc như ri nì (Khoát tay kêu QT và QH): Ngồi xuống làm liền đi, làm liền đi...

(QH, QT, TH ngồi xuống, nhắm mắt, nhái giọng Hué của Thầy ĐN):

“Hít vô tui thấu hiểu người, thở ra tui mới thương người

Hít vô tui hiểu người càng sâu, thở ra tui thương người càng đậm

Hít vô tui thấy ai cũng dễ thương, thở ra tui thấy ai tui thương cũng dễ...”

NNT: Cả ngày không ăn uống chi hết mà cứ ngồi hít vô, thở ra kiểu ni chắc vô vãng sanh đường Chùa Quảng Đức lẹ làng lắm à!

QT: Dạ Ông làm ơn bắt chước thực tập và lo tu hành đi, suốt ngày cứ mở mắt là nhậu, nhắm mắt là xỉn, coi chừng biến thành Tể Điền Quan Huyện mới khổ thân đấy!

NNT: Mi yên tâm, sau lần xét xử ni ta tự hổ thẹn và quyết tâm sẽ lên Chùa quy y Tam Bảo rồi. Rứa ở Thủ Đô Canberra ni có Chùa mô chỉ cho ta xin vô quy y với?

TH: Dạ có Tu Viện Vạn Hạnh do Ngài Quảng Ba làm Trụ Trì đó Quan. Máy chục năm nay Chùa xây hoài xây mãi, xây tới xây lui mà con chưa hề nghe thông báo ngày khánh thành? Quan ráng vào xin quy y Tam Bảo để hộ trì cho Chùa đi nghe Quan!

Tất cả cùng chấp tay: Mô Phật!

Hết

<https://quangduc.com/a67160/vo-hai-kich-co-hieu-thi-moi-co-thuong>

